

jo kun et meget flygtigt Blik paa vort Toldsystem for at se, at Beskyttelsen her i Landet faa godtsom udelukkende gaar Landbostanden imod, at Beskyttelsen hviler omtrent paa alle de Gjenstande, Landboerne ligesom andre Mennesker bruge, og af de Ting, som Landboerne producere, er faa godtsom intet beskyttet. Dette er aabenbart meget lidet stemmende med Retfærdigheden og Noget, man skal stræbe hen til at afløse. Men naar der som her frembyder sig en Veilighed, om jeg saa maa sige, en sjælden Veilighed, til at komme Landbruget til Hjælp i trykkelige Tider, vilde jeg paa ingen Maade være med til at theoretiske Betæneligheder at sige Nei dertil. Tilmed maa man erindre, at Forslaget af Mindretallet ikke gaar ud paa Beskyttelse i den Forstand, at man derved fordyrer den Vare, der er Tale om. Her er Tale om Nedsættelse af Røesukkerafgiften, men ikke om en Forhøielse af Sukkertolden; jeg kan ikke indse, hvorledes Varerne derved skulde blive fordyrede. Jeg veed, at man vil sige, at det er kun Saa, hvis Interesse det her dreier sig om, men jeg veed ikke, om det er saa Saa, der her er Tale om. Vel siger man, at det egentlig kun er Fabrikkerne, hvis Interesse det her dreier sig om, og at naar Sukkerindustrien bliver næsten monopoliseret ved at komme i Hænderne paa store Aktieselskaber, er der ingen Grund til at være om over disse Selskabers Interesse eller til at holde dem oppe. Nei, hvis det kun var dette Aktieselskab, der har et faktisk Monopol, som der var Tale om at beskytte, skulde jeg heller ikke staa paa den Blads, hvorpaa jeg staa i Udvalget. Men jeg tror, at Mindretallet i sin Motivering har godtgjort, at det her paa ingen Maade er Fabrikkerne alene, der er Tale om, men fuldt saavel Koedyrkerne. Fabrikkerne have ikke paa den Maade Koedyrkerne i deres Haand, at de ere i Stand til alene at tage hele den Jorddel, der resulterer af denne Afgifts-nedsættelse. Der er paa forskjellige Steder en vis Tendents hos Koedyrkerne til at ophøre med at dyrke Koer og anvende Jorden paa en anden Maade, hvis de ikke kunne opnaa en passende Pris for Koerne. Dersom man kunde tænke sig, at det ikke vilde være muligt for Fabrikkerne at faae Folk til at dyrke Koer for den Pris, de kunne byde derfor, vilde Fabrikkerne være yderst ulykkelig stillede, idet de vilde mangle Raastof. Derigjennem har Koedyrkere altsaa bestandig en Skrue paa Fabrikkerne. Dertil kommer, at Sukkerfabrikkernes Bestyrelse har, saaledes som det nærmere er udviklet i Mindretallets Betænelning, erklæret sig villig til at give Koedyr-

kerne en vis Del af Fordelen ved Nedsættelsen af Afgiften, den vilde give dem Halvdelen, ja, under visse Vilkaar vilde den endda lade dem faae det Hele. Som bekendt er jo de Forhold, hvorunder der for Tiden arbeides i Sukkerindustrien, ganske fortvivlede. Dette Forhold er fremkommet ved Sammenstød af mange forskjellige Omstændigheder og særlig ved det aldeles ufornuftige Udførselspræmie-system, som har været fulgt i Tyskland. Det er jo fremkommet derved, at man fra først af egentlig ikke mente at ville give nogen Udførselspræmie af Betydning. Afgiften har imidlertid været lagt paa Koerne, og ligesom det er gaaet herhjemme med Brændevinsbrænderne, er Sukkerindustrien i Tyskland stadig gaaet fremad, der er udbundet mere Sukker af Koerne og den Tarif for Udførselsgodtgjørelse, som fra først af nogenlunde ramte det virkelige Forhold, saaledes at den ikke blev Udførselspræmie, er i Tidens Løb, efterhaanden som Sukkerindustrien er gaaet frem, blevet en Udførselspræmie af ikke ringe Betydning, ca. 1½ Pfening pr. Hund. Under saadanne Forhold vil det let ses, at i et Land som Danmark, hvor Røesukkerindustrien ikke begunstiges, kæmper man under aldeles fortvivlede Forhold, idet der fra Udlandet faastes store stadig vokende Mængder af Røesukker ind i vort Land, som ligefrem blive præmierede hjemmefra for at kunne underjælde vort eget Sukker paa vort eget Marked. Jeg veed meget vel, at det Argument blev anført af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgtreds, at vi skulle sætte vore egne Producenter i Stand til at sælge deres Varer paa saadanne Vilkaar, at de ikke absolut paa Forhaand vare de fremmede Producenter underlegne. Det kan være et farligt Princip, og jeg vil heller ikke være med til at anvende det i Almindelighed, hvor det gjælder den almindelige Industri; det er nemlig det Argument, hvormed man i Almindelighed forsvarer Industriernes Beskyttelse. De Industrier, der forlange Beskyttelse, sige ikke: Vi ville have en Fordel fremfor de udenlandske Producenter, men de sige: De udenlandske Producenter kunne af den og den Grund, f. Ex. paa Grund af billigere Kul, producere billigere Varer end vi, og derfor forlange vi saa og saa stor Beskyttelse for at kunne konkurrere med dem. Det er et Argument, som jeg ikke er tilbøielig til at høre mig for, jaasnart det gjælder om at forhøje en i Forveien for stor Beskyttelse for den almindelige Industri, men jeg siger, som jeg begyndte med, at der her foreligger et af de Tilfælde, hvor der bydes os en desværre sjælden Veilighed til